

LBRIS

We know
books

JENNIFER MURPHY

TE IUBESC
MAI MULT

editura rao

LBRIS

We know
books

❖ } Partea întâi } ❖

ZVONURI

(EVENIMENTELE DIN PREAJMA CRIMEI)

• • •

Cine vine cu o poveste pleacă cu două.
Proverb irlandez

PICASSO

Zvonurile au început să se împrăștie înainte ca trupul tatălui meu să se fi răcit. Până la acel moment, mă lămurisem în legătură cu minciunile – am învățat că erau un rău necesar – și, fiind din Sud, mă obișnuisem cu zâmbetele *siropoase* (adică dezgustător de dulci), dar nu-mi dădusem seama ce era cu privirile aruncate pe furiș, cu șoaptele, cu tăcerea adâncă. Ignoranță mascată. Decesul unei persoane ocupase întotdeauna prima pagină a ziarului *Hollyville Herald*. Până și despre moartea pisicii în vârstă de douăzeci de ani a doamnei Morgan se scrisese un paragraf, dar nu și despre tatăl meu. Datele referitoare la înmormântarea lui Oliver Lane și-au găsit locul în secțiunea cu anunțuri, între un spectacol cu arme care avea să se desfășoare, o ironie pe care nu cred că editorul a înțeles-o, și *Iisus te iubește*, un articol de umplutură, folosit pentru zilele lipsite de evenimente. Din fericire, nu s-a menționat nimic nici despre crimă, nici despre faptul că poliția o suspecta pe mama sau pe una dintre celelalte două doamne. Nu ar fi politicos să scrii astfel de lucruri.

Mă numesc Picasso, ca artistul. Mama mi-a zis că m-a botezat așa deoarece Picasso picta adevărul, dar cred că nu a înțeles ceea ce a vrut el să spună. Pablo Picasso a spus în felul următor: *Arta este o minciună care ne face să ne dăm seama de adevăr*. Eu nu cred că s-a referit doar la faptul că marea artă se naște din minciuni iscusite, ci și la

alteceva, mult mai profund, și anume că este în regulă să minți atât timp cât scopul este unul altruist (grija pentru bunăstarea altora). Ei bine, cel puțin eu asta înțeleg și doar așa am putut să explic ce s-a întâmplat în ziua aceea.

Totul a început în urmă cu trei ani, când prima doamnă a venit la noi acasă. Pe atunci aveam vreo zece ani. Tata era plecat într-o călătorie de afaceri în afara orașului; călătorea mult. Când s-a auzit soneria, mama tocmai băga câteva plăcinte congelate cu pui în cuptor. Era august și era cald, la fel de cald ca în mijlocul verii, în Carolina de Nord. Era o căldură care îți topea pielea și îți umfla limba în momentul în care ieșeau pe ușă și ultimul lucru pe care ți l-ai fi dorit să faci era să duci gunoiul, care mirosea atât de rău. Părul lung, blond și drept al mamei era prins într-o coadă de cal; fața și gâtul îi erau acoperite de picături de sudoare, iar rimelul i se scurgea.

– Fugi și deschide ușa, Picasso, mi-a spus ea.

Doamna avea ochi albaștri, ca ai mei și ai mamei, și pielea la fel de albicioasă ca o ceapă. Era înaltă, dar nu la fel de înaltă ca mama, și slabă. Costumul bleumarin pe care îl purta îi venea perfect. Am crezut că propovăduia vreo religie.

– Tu trebuie să fii Picasso, a zis doamna și s-a forțat să zâmbescă, lăsându-și buzele mari de culoarea piersicii să dezvăluie o dantură albă, perfectă. Ești chiar mai drăguță decât în poză.

E ciudat cum la acea vreme nu m-am gândit prea mult la ce-mi spusese. Nu ar fi trebuit să mă întreb cum de văzuse o poză cu mine? Dar sunt multe alte lucruri la care nu m-am gândit atunci, cel puțin nu imediat.

Mama a venit în spatele meu.

– Pot să vă ajut? a întrebat-o ea pe doamnă.

– Sunt Jewels. Îl cunosc pe soțul dumneavoastră. Avea altă voce. Avem doi copii. Doi băieți gemeni.

Doamna a încercat să își deschidă geanta – am observat că era același model pe care tati i-l cumpărase mamei în acel an, de Crăciun.

Cureaua genții s-a încâlcit cu cea a servietei. Au căzut amândouă. Dosarele s-au împrăștiat pe veranda din fața casei. A îngenunchat. Și-a scuturat umerii. Înăbușindu-și câteva suspine, și-a adunat hârtiile, le-a îndesat înapoi în servietă, s-a ridicat și și-a rearanjat geanta pe umăr. Lacrimile îi stricaseră machiajul. Și-a îndreptat postura, și-a șters obrazul cu palma, întinzându-și și mai mult fondul de ten, și a scos o poză din geantă și i-a dat-o mamei.

Chipul mamei s-a albit pe dată. Nu mi-am dat seama dacă era speriată sau nervoasă. Tata spunea că mama era expertă în a-și masca emoțiile.

– Picasso, du-te sus și fă-ți temele, mi-a spus ea cu asprime.

– Mamă, nu am nicio temă, i-am zis eu. Ai uitat că școala începe abia săptămâna viitoare?

Ea a ridicat vocea:

– Nu ai ce citi din lista cu lecturi pentru vacanță?

Terminasem de citit cu două luni mai devreme, dar știam că nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

– Intrați, am auzit-o spunându-i lui Jewels în timp ce urcam scările. Doriți o ceașcă de ceai?

– Da, a îngăimat Jewels. Mulțumesc.

Jewels a revenit după câteva luni, de această dată însoțită de o doamnă. În acea dimineață, lumina care pătrundea prin fereastra camerei mele era mai lipsită de strălucire decât de obicei. Apa de ploaie se scurgea pe geam. Alarma ceasului deșteptător s-a declanșat chiar în momentul în care am privit spre el. Am făcut un duș, m-am spălat pe dinți, m-am îmbrăcat cu uniforma de școală și am coborât să îmi pregătesc micul dejun: un pahar cu suc de portocale și o prăjitură cu scorțișoară.

Mă aflam în bucătărie, ungând prăjitura cu unt, când am simțit mirosul unui parfum. Mama purta rochia ei neagră preferată, cu decolteu adânc și era machiată ca atunci când ea și tata ieșeau în oraș, „ca adulții“. Și tatei îi plăcea foarte mult acea rochie. De fiecare dată

când mama o purta, el îi mângâia sămii și șoldurile și, de obicei, se sărutau urcând scările, până când ajungeau în dormitor, de unde, de multe ori, nu mai ieșeau.

– Te duci la vreo întâlnire? am întrebat eu.

– Nu, a răspuns ea. Plouă.

Mamei îi plăcea să doarmă până mai târziu, așa că mergeam pe jos până la școală, dar în zilele ploioase, ca aceasta, făcea un efort și se trezea, sărea într-o pereche de blugi și o bluză cu mânecă lungă și mă ducea cu mașina, fără ca măcar să se spele pe dinți.

A pus ceainicul pe foc și a dat la o parte jaluzelele din bucătărie.

– Se pare că se va însenina mai târziu.

Am clătuit paharul și farfuria, le-am pus în mașina de spălat vase și am început să-mi adun cărțile.

– Ai uitat să pui untul la loc, m-a făcut atentă mama.

Chiar atunci, s-a auzit soneria. Mama s-a grăbit să deschidă ușa.

– Știu că am ajuns mai devreme, s-a auzit vocea unei doamne.

– Tocmai mă pregăteam să o duc pe Picasso la școală, a răspuns mama.

– Putem aștepta în mașină? a întrebat doamna. O, bună, Picasso! Ce bine arăți astăzi!

Acum, poți să vezi clar bucătăria din ușa din față, deoarece casa noastră nu este atât de mare și are ceea ce mama spune că e un plan de amplasare deschis, dar am tresărit când am auzit-o pe femeie rostindu-mi numele. La fel ca ultima dată, Jewels purta un costum, unul bej. Ploaia îi udase părul și costumul. M-am gândit că ar fi trebuit să își aducă o umbrelă, dar, mai ales, am început să mă întreb de ce venise din nou. Avea aceeași geantă, ca a mamei, dar nu și servieta. Lângă ea, se afla o femeie. Am aflat mai târziu că numele ei era Bert, o prescurtare de la Roberta. Aceasta purta o rochie verde mulată, tot udă, și sandale cu talpă joasă. Burta îi ieșea atât de mult în evidență, încât ai fi zis că urmează să explodeze în orice moment. Era dolo-fană și mai scundă decât mama și Jewels și, după părerea mea, nu era

foarte drăguță. Avea părul șaten, asemănător cu blana unui șoarece, ochi de o culoare neclară, pe care unii o numesc „maroniu“ și pe obraz avea o aluniță, de forma și dimensiunea unui mic cărăbuș.

Mama s-a întors spre mine. Părea surprinsă, ca și când ar fi uitat că eram acolo.

– Picasso, poți să ne lași un minut?

Nu eram sigură ce anume îmi cerea, așa că m-am așezat pe unul dintre scaunele înalte.

– Nu, de fapt am vrut să te rog să te duci sus. Și piaptână-te. Ți s-a zburlit părul de tot.

Când m-am întors, Jewels și Bert pleaseră.

– Mult mai bine, mi-a spus mama, uitându-se la părul meu. Ești gata?

– Mamă, cine erau acele doamne?

– O, sunt membre în cadrul unui comitet în care lucrez.

– Ce comitet? am întrebat eu.

Mama își făcea de lucru în dulapul cu haine.

– Unde este haina mea de ploaie? A, uite-o!

– Cum se face că una dintre doamne îl cunoaște pe tata?

Încerca să-și închidă fermoarul.

– Ce ai spus, Picasso?

– Că una dintre doamne a zis că îl cunoaște pe tata.

– Nu-mi amintesc să fi zis așa ceva, a spus mama.

– A spus, am insistat eu. Data trecută când a venit aici.

– Data trecută? a întrebat mama. Acele femei nu au intrat niciodată în casa noastră.

– Mamă, nu amândouă. Numai aceea, Jewels.

– Te înșeli, Picasso. Acum, grăbește-te. Vei întârzia la școală.

Mama nu mă mințise niciodată, cel puțin din câte știam eu, dar nu minciuna în sine m-a deranjat, ci motivul pentru care o făcuse. Eu și mama nu vorbeam prea mult când mergeam cu mașina, așa că ea a deschis radioul și a ascultat-o pe o doamnă care îi ajuta pe cei care sunau să își dea seama cum anume să decoreze. Mama făcea întotdeauna

schimbări în casă. Pe atunci, culoarea care predomina în casă era albul: dulapuri de bucătărie albe, tapițerie albă și o mobilă oarecum albă (mama spunea că era de modă veche). Tata spunea întotdeauna că mama obținuse o stea de aur pentru decorare. Mai zicea că primise premiul cel mare și pentru cheltuit banii, așa că prindea bine faptul că el câștiga foarte bine. Coada din zona în care trebuia să mă lase era cam mare, ceea ce însemna că mai aveam puțin și întârziam.

– Grăbește-te, a spus mama când una dintre noile profesoare, domnișoara Chest¹ (numele ei adevărat era West) mi-a deschis ușa. Nu uita: dacă ploaie, vin să te iau. Dacă nu, vii pe jos. Bine?

Când m-am întors de la școală în acea după-amiază, mama se dădea în leagănul de pe verandă. Tata avea dreptate, mama era cea mai frumoasă femeie din lume. Purta o rochie de vară de un roz-deschis și șlapi negri. Părul îi flutura în vânt. Mi-am dat jos ghiozdanul, m-am descălțat, m-am așezat lângă ea și mi-am sprijinit capul pe umărul ei. Părul ei avea un miros dulce, ca de flori.

M-a sărutat în vârful capului.

– Cum a fost la școală?

– Bine, am răspuns eu.

Nu fusese așa. Ryan Anderson, băiatul de care eram îndrăgostită de la grădiniță, tot nu mă observase și acele fete care mă făcuseră de râs cândva începuseră să mă strige iar Pipi Picasso, o idee nu tocmai originală, având în vedere că acel cuvânt nu mai însemna nimic de foarte multă vreme. Nu am considerat însă că trebuia să-i spun mamei acest lucru. Am încercat să nu-i împărtășesc astfel de experiențe; nu am vrut să o supăr. Mamei nu-i plăcea să audă vești rele. Eram la grădiniță când fetele acelea m-au poreclit pentru prima dată și atunci i-am povestit tatei.

– Din când în când, tuturor ni se întâmplă câte un accident, Partita (o piesă instrumentală compusă dintr-o serie de variații), obișnuia să îmi spună el.

¹ În limba engleză, *chest* înseamnă *piept*. (n.tr.)

Tata nu mi-a zis niciodată Picasso. Mă chema folosind diverse cuvinte care începeau cu litera P, ca să le învăț; dar, fie că trecea o săptămână, fie o săptămână, mai devreme sau mai târziu, tata mă întreba ce însemna fiecare dintre numele pe care mi le dădea.

– Nu ar trebui să îți faci griji din pricina asta. Fetele acelea vor uita mult mai repede decât crezi tu.

– Sunt rele, tati, am spus eu.

– Vrei să vorbesc cu profesorul tău? m-a întrebat el.

– Faci tu asta?

– Desigur.

A privit în jur, să se asigure că mama nu era prin preajmă, apoi s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

– Ce-ai zice dacă am merge în oraș să cumpărăm niște înghețată de casă, din aceea de care îți place ție?

– Mama se va supăra, am zis eu. Încă nu am luat cina.

– Eu nu îi spun, dacă nu îi spui tu. Mi-a zâmbit complice, nea-ritându-și dinții, ci ridicându-și ușor marginile buzelor, și ochii i se măriră.

Tata zâmbea în cinci moduri diferite. În plus față de zâmbetul secret, tata mai avea și ceea ce mama numea „zâmbetul fermecător“ (sau uneori, de obicei când era nervoasă, „zâmbetul obține-ceea-ce-își-dorește“), în care deschidea gura mare, formându-i-se astfel gropițe în obraji, nasul i se strâmba, iar ochii îi străluceau spre aparatul de fotografiat sau spre oricare altă persoană la care se uita. Mai avea și un zâmbet intim, pe care i-l dedica în mod exclusiv mamei și zâmbetul mândru, în care, pe lângă buzele ale căror colțuri erau îndreptate în sus, își înclina capul într-o parte și privea în depărtare. Nu i-am văzut prea des acest al cincilea zâmbet. Eu l-am numit „non-zâmbet“ nu numai pentru că nu era chiar un zâmbet, era mai mult o combinație între un zâmbet și o privire aspră, ci pentru că, uneori, nu eram sigură că îl văzusem, atât de repede dispărea.

Tata nu a vorbit niciodată cu profesorul meu, domnul Dork¹ (numele lui real este York), despre acele fete răutăcioase și despre modul în care mă porecleau. De fapt, nu a făcut multe dintre lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă.

– De ce am un nume atât de idiot? am întrebat-o pe mama, în timp ce ne legănam înaintea și înapoi.

– Picasso este un nume frumos, a răspuns ea. Ți-am spus că înseamnă „adevăr“. Ești primul lucru adevărat care mi s-a întâmplat, primul și singurul lucru pe care l-am iubit cu adevărat. În momentul în care ai venit pe lume, mi-am deschis inima, te-am înghesuit acolo și am închis-o foarte bine la loc, pentru ca nimeni să nu poată ajunge la tine.

– Ce are de-a face dragostea cu adevărul? am întrebat eu.

– Totul, a răspuns ea.

– Nu are și tata un loc în inima ta?

A privit în zare, ca și cum ceva din depărtare i-ar fi atras atenția.

– Promite-mi că nu te vei căsători niciodată.

– De ce nu? am întrebat eu.

Mi-a cuprins bărbia în palma ei și s-a uitat drept în ochii mei.

– Promite-mi.

– Îți promit.

– Bine. Te iubesc, Picasso! S-a împins cu degetele de la picioare în podeaua din lemn a verandei, vopsită într-un turcoaz-deschis, pentru a ne legăna în continuare.

Tata obișnuia să spună că mama avea ceva care îl atrăgea ca un magnet. Simțise acest lucru încă de când o văzuse pentru prima dată, zicea el. Eram doar un bebeluș când am văzut-o întâia oară pe mama, așa că nu îmi amintesc să nu fi simțit vreodată această atracție. Întotdeauna am iubit-o pe mama mai mult decât pe oricine altcineva, am iubit-o atât de mult încât teama de a o pierde a umbrit mereu dragostea pe care i-o purtam.

¹ Dork desemnează, în argou, o persoană redusă mintal. (n.tr.)

Când tata a ajuns în acea noapte acasă, eu dormeam. Cearta m-a trezit. Am încercat să mă dau jos din pat în cea mai mare liniște. Arcurile de la saltea au scârțâit când m-am ridicat. Pentru o clipă am rămas nemișcată în picioare și apoi m-am strecurat în capătul scărilor, ca să ascult.

– Di, ce ai pățit? a întrebat tata. Nu se poate să fii supărată doar pentru că am uitat să pun benzină în rezervorul mașinii tale. Îi voi face plinul mâine, înainte să plec la serviciu. Bine?

– Nu este vorba doar despre benzină, Oliver, a spus mama. Totul mă supără. Nu ești niciodată acasă. Cu câteva nopți în urmă, una dintre alarmele de fum s-a defectat. Era trei dimineața, iar eu târâiam o scară din garaj și reparam drăcia. Nu se pune problema să nu pot repara lucruri, când eram singură, le reparam tot timpul, dar acum nu sunt singură. Sunt căsătorită.

Mi s-a părut că o aud vorbind pe nas.

– Numai că uneori nu simt că sunt căsătorită. Foarte multă vreme, ești plecat.

Apoi a plâns, ceea ce m-a surprins și m-a îngrijorat. Nu o mai auzisem niciodată pe mama plângând. Când eram mică, tata mi-a spus o dată că mama s-a născut pe o insulă numită Ice¹, care se chema așa deoarece toți locuitorii erau făcuți din gheață. În mijlocul insulei, se afla un termometru mare, care era întotdeauna setat la o temperatură negativă, pentru ca oamenii să nu se dezghețe. La fiecare o sută de ani, o barcă mare frigorifică se oprea în dreptul insulei și, dacă se întâmpla să ai optsprezece ani atunci când sosea, așa cum s-a întâmplat în cazul mamei, după spusele tatei, puteai să călătorești spre orice facultate doreai, ceea ce mi s-a părut un noroc.

Algerea mamei a fost Universitatea din Carolina de Nord. Când l-am întrebat pe tata de ce mama nu s-a topit atunci când s-a mutat în zona sudică a Statelor Unite ale Americii, el mi-a răspuns:

– Oamenii nu se schimbă doar pentru că se mută într-un alt loc.

¹ Gheață (n.tr.)